

Naar Australië

Piep en Pebbeltje waren twee vrolijke pissebedden die onder een grote bloempot in Nederland woonden. Ze hielden van tussen de blaadjes kruipen, van rollebollen in het zand en van het knagen aan rottende stukje hout.

Maar er was één ding waar Piep en Pebbeltje nog veel meer van hielden: kangoeroes.

Elke avond luisterden ze naar verhalen van hun neef Pietje. Hij had voor zijn verjaardag een boek over Australië gekregen en hij las er bijna elke dag in.

“Ze hebben daar grote beesten met lange staarten en baby-buidels op hun buik!” piepte hij. “En die springen de hele dag rond alsof de vloer van lava is!”

Piep en Pebbeltje waren betoverd. “Dat wil ik wel eens in het echt zien!” zei Piep. “En ik wil in zo’n buidel zitten!” giechelde Pebbeltje.

Ze besloten: wij gaan emigreren naar Australië!

De volgende ochtend begonnen ze met inpakken. Piep nam een beukenblad mee om onderweg te eten en Pebbeltje stopte een stukje wortel in haar zak. Maar toen kwam de vraag: *hoe komen we daar?*

“We kunnen niet goed zwemmen,” zei Piep, terwijl hij naar de sloot keek. “En lopen is ook niks,” zei Pebbeltje. “Het is veel te ver!”

Toen zagen ze boven hun hoofd een vliegtuig vliegen. Het zoemde als een reusachtige bij.

“Dat is het!” riep Piep. “We gaan met het vliegtuig!” Ze kropen naar Schiphol en verstopten zich in de koffer van een mevrouw die op vakantie ging naar Sydney. Het was er donker en spannend, maar Piep en Pebbeltje hielden elkaar stevig vast.

Toen het vliegtuig opsteeg, rolden ze heen en weer in de koffer.

“Woohoo! Het lijkt wel of we op de kermis zijn!” lachte Pebbeltje. Na een lange reis waren ze eindelijk in Australië. Toen de koffer open ging,

kropen ze stiekem naar buiten. Ze zagen vreemde vogels, hele rare planten die ze niet kenden en... daar stond er één.

Een enorme kangoeroe sprong voorbij, met een buidel waar een kleintje nieuwsgierig uit keek. “Het is écht!” fluisterde Piep. “En nog mooier dan in de verhalen,” zei Pebbeltje.

De kangoeroe stopte en boog haar kop omlaag en glimlachte.

“Welkom in Australië, kleine vrienden,” zei ze. “Willen jullie een ritje in mijn buidel maken?”

Ze boog zich voorover zodat de nieuwe vriendjes in konden stappen. Piep en Pebbeltje kropen samen in de zachte buidel. Het was warm, veilig en heel gezellig met het baby-kangoeroetje. Terwijl de kangoeroe vrolijk door het veld sprong, keken de twee pissebedden elkaar met grote ogen aan. “Dit is het beste avontuur ooit,” zei Piep. “En we gaan nooit meer terug,” zuchtte Pebbeltje tevreden.